

@yolsanadir

Rabbim yol sanadır

İnsan Rabbinden başka nereye gidebilir?

hayykitap
EDEBİYAT

Hayykitap - 841
Edebiyat - 186

Rabbim Yol Sanadır
@yolsanadir

Hayykitap Edebiyat Yayın Yönetmeni: Caner Yaman
Editörler: Kasım Hasan Ünal, Osman İlhan
Kapak Tasarımı: Emine Yıldırım
Sayfa Tasarımı: Turgut Kasay
İllüstrasyonlar: Emine Yıldırım

ISBN: 978-625-7685-47-4
1. Baskı: İstanbul, Haziran 2021

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay.
Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B
Güneşli - İstanbul
Sertifika No: 45464
Tel: 0212 630 64 73

Hayykitap

Zeytinoğlu Cad. Şehit Erdoğan İban Sk.
No: 36 Akatlar, Beşiktaş 34335 İstanbul
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51
info@hayykitap.com
www.hayykitap.com
facebook.com/hayykitap
twitter.com/hayykitap
instagram.com/hayykitap
Sertifika No: 12408

© Bu kitabın tüm hakları
Hayygrup Yayıncılık A.Ş.'ye aittir.
Yayınevimizden yazılı izin alınmadan kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Rabbim yol sanadır

İnsan Rabbinden başka nereye gidebilir?

Gidenlerden bahsediyorsun, gitmeyen var.
Aldatanlardan bahsediyorsun, yalanlardan büyük bir gerçek var.
Anlamayanlardan bahsediyorsun, yüreğindeki sevgiyi bilen var.
Yalnızlıktan bahsediyorsun, sen fark etmesen de
ruhuna Bir dokunan var.
Yüzlerce yüzünden bahsediyorsun insanoğlunun,
Yüzlerce yüzünün içinde saklı riyasından, hilesinden,
çıkartından, talanından...
Unutmasana!
Senin yüzüne hep Bir gülümseyen var.
Yorulduğum diyorsun güzel dostum, eğer duyarsan,
“yanındayım” diyen var.
“Yanımdayım” diyen ve görürsen
yanından bir adım öteye gitmeyen
Var!

Rabbin Hep Yanında.

Gidişle sarsılmıştım.

Bilirsin, bazen insan kendine bile katlanamazken, bazen de iki kişilik yaşamın yükünü sırtlamaktan kaçmaz.

Kaçmamak, ne güzel kelime.

Aşk dediğin şey budur belki de.

Kaçmamak, sırtlanmak, göğüslemek, didinmek, katlanmak, yılmamak, umut etmek... Güç veren kelimeleri, hayat seni tek-melerken bile kendi kendine yinelemek. Kaçmamak...

Kendini bulduğunda neden kaçar ki insan?

Aşk belki de O'nu kendin bilmektir. O'nda kendini bulmak ve "tamam" demek, "hep eksik hissediyordum ya ben, hep yarım, hep anlamsız... Buldum işte, O'nu değil, O'nda kendimi buldum. Artık korku yersiz, kaçışlar aciz, vazgeçmek sebepsiz..." diyebilmektir.

Dersin...

Ve sonra gider ya...

İçindeki o eksiklik hissi, o kimsesiz kalmışlık hissi gelir dikilir yanında, "ne olacak şimdi" diye sorar, "yine yanıldığını, hep yanılacağını anlamadın mı hâlâ?"

Asıl gerçeği hisseder gibi olursun, boynun bükülür, gidenlerin bıraktığı enkazların altından bilmem kaçınıcı kez kendini çıkar-maya koyulursun yeniden.

Kendi elini uzatırsın kendine. O yıkımın içinden çıkarken, onca acının içinden yine şefkatle gülümsersin kendine.

"Sen iyiydin, esaslıydın, gerçektin. Dahabüyükbiranlamın peşin-

deydin. Gözünle gördüğün bedenleri sığdıramazdın hislerine...
Bilemezdin...

Yüklenme kendine. Aldığın nefesin anlamını yanlış yerlerde
aradın sadece...

Ara da zaten.

Yılmadan ara, yüksünmeden ara, güvenini boşa çıkararlara gü-
cenmeden ara...

Halden anlamasınlar bırak, tuttuğun dalları kırsınlar, yolu-
na taş koysunlar, güvenini boşa çıkarsınlar, seni gözden çıkar-
sınlar, bırak...

Kendi halinde, kimseye ilişmeden, müthiş bir dinginlikle yürü
yolunda, o yoldan çıkma. Daha önce de yaptığın gibi, yine
dimdik dur ve kaçma!

Bir Peyami Safa cümlesi kadar karamsar da olabilir insan, için-
de çağlayan derin arayışa cevap bulamadığında:

*“Anlamıştım ki bir hiç sandığım şey, sadece benim bütün hayatım
imiş. İnsan ne kadar kendini bilmiyor.”*

Sen yoldasın, sen arıyorsun, sen bulacaksın!

Sen aradıkça, bilmemekten korkma!

O yolun çıkacağı, o soruların cevaplanacağı tek bir yer var nasılsa...

Sen ihtiyacın olan gerçeği bulana kadar, Rabbin hep yanında...

“

**Kendimden emin olamadığım anlarda bile
kefiliyim yüreğimin.**

**Kul hakkı yemedim, haksızlığın kenarından
geçmedim, iyiyi aradım, kötünün semtine
uğramadım.**

**İnsanım, belki yolumu şaşırdım
ama doğru yoldan sapmadım.**

**Saptığım yollarda düşüp dizlerim kanadığında
döndüm yine yoluma sarıldım,
O'na giden yola sımsıkı sarıldım.**

**Sarılacak şeyler azaldıkça, azaldım bu
dünyada, bu dünya yüreğimi kanattıkça
yeşerttim inancımı en güzelin yolunda.**

”

Derdi Olanı Bir Tek Allah Sever. Zaten Bir “O” Sevsin Yeter.

“Dünyadaki gözyaşı miktarı sabittir. Ağlamaya başlayan biri için, bir yerlerde bir başkası keser ağlamayı” der Beckett’ın Pazzo’su. Haklıdır da. Mutsuz birini gördüğünde ona kibirle bakmak hatadır. Bilemezsin, belki de senin payın yağıyordur bu şehre.

Hüzün, tek başına gönle düşen bir şey değildir. Kim bilir kaç kişinin izi gizlidir onun içinde.

Çevremizde devamlı pozitif duran, gülümsemeyi ihmal etmeyen insanlar vardır. Çoğu zaman onların enerjisine özenir, bir parça tebessümlerinden pay almak için çabalarız. Bazense onları gamsızlıkla suçlar, dertsiz, tasasız, dünyaya metelik vermez bir ruh haline sahip olduklarını düşünecek kadar ileri gideriz.

Oysa unuttuğumuz şey şudur: Bu hayatta herkesin bir derdi vardır.

Dertsiz insan olur mu hiç! Daha doğduğumuz anda başlar kaygımız, nefes alıp vermenin derdine düşer ruhumuz. Şu kısacık ömrümüze taşıyabileceğinden fazla sorun yükleriz de yine de bana mısın demeyiz.

Fakat bazıları vardır ki fazla sahiplenir olumsuz zorlayan duyguları. Sırasını savmaz, savamaz. Gözyaşının o tuzlu tadından haz aldığından değildir bu, gamsızlıktansa hiç değil. Mutluluğu herkes gibi sever. Ama yine de susar. Gözyaşları bir başkasına bulaşmasın diye susar. Bir gülüşün hevesi kırılmasın diye susar.

Susar, hep içine içine.

Derdini kimsenin ulaşamayacağı kadar derinine gömer.

Hiç unutmam, “Derdi olan insandan zarar gelmez” derdi babannem, ardından da şunu eklemeyi ihmal etmezdi, “ama en büyük derdi Allah olmayan insandan korkmalısın oğlum.” Toydum, anlam veremezdim o zamanlar. Bu sözün derinlerinde yatan gizi çözmek için tam otuz dört yıllık yazgımın içinden geçmem gerekti.

Dost tanımam gerekti; kula kul olduğu için değil, onun Halik’ine olan sevdandan güvenip gönül kapılarımı her daim açık tutmam gerekti. Ve en sonunda da bir enkaz gibi yıkılmam gerekti.

Hayatın okyanusuna açılabilmek için, evvela insanın gölünde yüzmeyi öğrenmem gerekti.

Yaşadım ve öğrendim, acı da olsa.

Kendi sorunlarını her şeyin önüne koyanları hayatımdan birer birer eldim. Artık derdi Allah olan insanların hayatıma girmesine müsaade ediyorum. En azından dalgalar hırçınlaştığında ilk onlar terk etmiyor gemiyi. Terk ettikleri zaman da bunu hakka geçmeden yapıyorlar.

Artık ‘derdin ne senin’ sorusuna vereceğim cevabım çok açık:

Benim derdim de şifam da ancak Allah’tır.

Hüner Değil Dünyayı Elde Etmek, Geliyorsa Elinden Bir Gönül Elde Et.

Dünya bir uğrak yeridir. Nice nimetlerle bahşedilmiş bir misafirlik yeridir hayat. Gelmemizin bir zamanı varsa muhakkak kalkıp gitmemizin de bir zamanı vardır.

Sonlu bir müddettir ömrümüz.

Davetimiz hayatla şereflendirilmekse, geldiğimiz yere, yani yoktan var edildiğimiz ve yolculuğa çıktığımız o ilk yere, yani en öz yurdumuza dönmenin vaktidir ölüm.

Hayat gibi ölüm de bir vakittir.

İçinden geçebildiğimiz, neysek ona tekrar dönmek, ilk elbiselerimizi kuşanmak için soyduğumuz yerdir.

Hayat oyalanmakla, anlamak arasında gidip gelen bir uğrak yeridir. Sonsuzluğumuzu belirleyecek bir misafirlik.

Bazılarımız dünyanın kalıcı olduğunu zanneder. Kendini böyle kandırır. Bu sebeple hayatın o ince ama sonsuzluğa hitap eden anlamından kendini yoksun bırakır. Zenginleştiğini zanneder ama aslında sürüp giden bir yoksulluğa kendini köle eder. Ne elde ettiyse hayatın anlamını yıkmak uğruna, özüne döneceği yolu utançla inşa eder.

Sadece dünyaya bakan gözler el mahkûm, sonunda hınca, hırsa, açgözlülüğe bağlanır. Çünkü elde ettiği o yalan, geçici ve ölüme kadar insana eşlik edecek olan mallara kanarlar. Mallarının ölümlünü erteleyeceğine inanırlar.

Oysa Allah'ın da dediği gibi dünya aldatıcı bir imtihan yeridir.

Rızık ve bütün güzellikler ancak ve ancak Allah'tan gelir.

Ne yaparsa yapsın insan, mal ile dünyada kalıcı olamaz. Malı paylaşılacak, yok edilecek en fazla bir iki nesil sonra yok olacak bir şeydir.

Ama kalıcı olmak, hayatı anlamlandırmak, ne için burada olduğumuzu bilmek ve ölüm denen müddet perdesinden geçtikten sonra geride bizden iz bırakmak için yapılacak tek bir şey vardır.

Anılmak, anlatılmak, sen yokken yine yaşanmak için.

Bu da ancak hayatımızı yaşarken dünya malına değil, gönüllere zaman ayırmak, oraya uğramak, oraya misafir olmak için uğraşmaktır. Bunu bir hayat terbiyesi haline getirmektir.

Çünkü insan bir gönül kazandığında, nesiller boyu sürecek, çoğalacak ve ölümden sonrasına da taşınan bir ömrü kazanmış olur. İyi niyetler ve düşünceler ölümün ötesine taşıdığımız ömürler bizim kurtuluşumuz olur.

İşte gerçek kazanç budur. Paylaşıldıkça azalmayan, paylaşıldıkça çoğalan bir miras malıdır bu.

Ömürlerimiz bini bir yapan ve o biri Allah'ta buluşturan bir terbiyeye tâbi olmalıdır.

Hayat bizi hayatta kalmak için dünya malına sevk edebilir, kandırabilir, bizi yoklukla korkutabilir.

Ama korkacağımız şey rızık değildir. Çünkü bize rızık veren kul değil Allah'tır.

Bir şeyden korkacaksak, bu dünyada yok olmaktan, öte tarafa yokluk götürmekten korkmalıyız.

Her iki dünyada da geçerli olan tek hazine gönül kazanmaktır.

Sadi Şirazi'nin şu sözü gibidir bu gerçek:

“Hüner değil dünyayı elde etmek, geliyorsa elinden bir gönül elde et”.

Kendini Önemsemeyi Bırak!

*Kibirsizim diye böbürlenme.
Çünkü kibir, karanlık gecede kara taşın üstündeki
karıncanın ayağından bile zor görülür.
Ve onu içinden atmanın kolay olduğunu sanma;
çünkü dağı iğneyle sökmek daha kolaydır.
- İdris Şah*

Bütün insanlar keşke Schlegel'in "Güzel huy" dediği şeyden payını alsaydı. Ama ne mümkün. Kibir, hoşgörüsüzlük almış başını gitmiş. İnsanlık, yücelik banka hesabında yatan parayla, arabanın modeliyle, giyiniilen kıyafetin markasıyla, yatla, katla hatta etrafında ne kadar insan biriktirdiğinle eş değer tutuluyor.

Oysa kibirlenmek kendini Halik'in üstünde tutmak değil midir?

Kibirlenen birinin, kendini ilah olarak gördüğü için Allah'ın rahmetinden uzaklaştırılıp cezalandırılan Firavun'dan ne farkı vardır?

Kendi kusurlarını bulmaya başladıkça başkalarının iyiliklerini görmeye başlarsın. Alçak gönüllü olmanın ve mütevaziliğin sonu daima huzura varır.

Kimseyi incitme. Kalp kırmaktansa nefsini kır ama kimseyi incitme.

Kendine fazla anlam yüklemeyi bırak. Çünkü sen altı üstü bir insansın. Arkadaşların, sevdiklerin, ailen, yaşam koşulların sana daha fazla mânâ yüklemek isteyebilir. Ama sen özünde sadece bir kul olduğunu unutma.

Rabbim yol sanadır

Gidenlerden bahsediyorsun, gitmeyen var.

Aldatanlardan bahsediyorsun, yalanlardan büyük Bir gerçek var.

Anlamayanlardan bahsediyorsun, yüreğindeki sevgiyi bilen var.

Yalnızlıktan bahsediyorsun, sen fark etmesen de ruhuna Bir dokunan var.

*Yüzlerce yüzünden bahsediyorsun insanoğlunun, yüzlerce yüzünün içinde saklı riyasından,
hilesinden, çıkarından, talanından...*

Unutmasana!

Senin yüzüne hep Bir gülümseyen var.

"Yoruldum" diyorsun güzel dostum, eğer duyarsan, "yanındayım" diyen var.

"Yanımdayım" diyen ve görürsen yanından bir adım öteye gitmeyen

Var!

hayykitap

26 TL
KDV'DEN MUAFTIR

ISBN: 978-625-7685-47-4

9 786257 685474